

Καθώς πήγαινε να πιάσει
τον Ερυμάνθιο Κάπρο ο Ηρακλής,
έκανε μια στάση στη σπηλιά του
Κένταυρου Φόλου για να περάσει εκεί τη νύχτα.

– Θα βάλω σουβλα για χάρη σου, είπε ο Φόλος.

– Έχετε καλό κρασί από χέρι, άκουσα,
είπε ο Ηρακλής.

– Ναι, μας το έστειλε ο Διόνυσος. Το παλιώνουμε
τέσσερις γενιές. Ώρα να το ανοίξουμε, θα είναι
ώριμο. Δε θέλεις να χαλάσει.

Το φαγοπότι άρχισε, αλλά το καλό κρασί έχει άρωμα
και τους πήραν μυρωδιά οι άλλοι Κένταυροι.

– Πίνουν το κρασί μας, φώναξε ένας.

Άρπαξαν ξύλα, πέτρες, και δρόμο για τη σπηλιά.

Τρεις απ' αυτούς φάνηκαν ξαφνικά

κι έφραξαν την είσοδο.

Ο Ηρακλής, αν και πιωμένος, τους πέταξε δυο
αναμμένους πυρσούς, εκείνοι τσουρουφλίστηκαν
κι έκαναν πίσω.

Άρπαξε το ρόπαλο και τους πήρε καταπόδι.

Τους κνήγησε ως το Ταίναρο απ' τη φούρκα του
που δεν τον άφησαν να πει ήσυχος όλο το πιθάρι.

Στην Ώλενο της Αχαΐας
βασίλευε ο Δεξαμενός, που είχε
μια ωραία κόρη, την Ιππολύτη.
Στου γάμου της το γλέντι έτυχε να βρεθεί
κι ο Ηρακλής, που πριν λίγες μέρες είχε καθαρίσει
τους στάβλους του Αυγεία και έκανε μια στάση
στο παλάτι του φίλου του να πλυθεί, να ξεβρομίσει.

– Θα χορέψω με τη νύφη,
είπε ο Κένταυρος Ευρυτίων, που ήταν καλεσμένος.
Σε μια στροφή τη σήκωσε ψηλά
και τη φόρτωσε στην πλάτη, έτοιμος
να το βάλει στα πόδια, να την κλέψει.

Πηδάει ο Ηρακλής και τον αρπάζει απ' τον λαιμό.
Του κατάφερε μια κατακέφαλα με το ρόπαλο
και πάρ' τον κάτω τον Ευρυτίωνα
μαζί με τη νύφη, που στρώθηκε φαρδιά πλατιά
στην πίστα.

Ο Άδμητος, που βασίλευε στις Φερές της Θεσσαλίας, παντρεύτηκε, ο τυχερός, την Άλκηστη, όμορφη και ευγενική, ξακουστή σ' όλη την Ελλάδα. Στον ενθουσιασμό του, την ημέρα του γάμου, αμέλησε να θυσιάσει στην Άρτεμη, να πει ευχαριστώ για την καλή του τύχη. Θάνατο όρισε γι' αυτόν η θεά, την πιο σκληρή τιμωρία. Ο Απόλλωνας μπήκε στη μέση.
– Δώστε κάποια χάρη στον νιόπαντρο, είτε στις Μοίρες.
Ο άνθρωπος ήτανε ζαλισμένος απ' τη χαρά του.
– Καλά, είπαν οι Μοίρες, αρκεί να βρεθεί ένας άλλος να θάψουμε στη θέση του.
Ο Άδμητος –τι άλλο!– έτρεξε στους γονείς του.
– Γελάστηκες, παιδί μου, του είπανε. Μπορεί να είμαστε γέροι, αλλά τη θέλουμε τη ζωή. Απελπίστηκε.
– Εγώ, είτε τότε η Άλκηστη, εγώ θα πάρω τη θέση σου, και αυτός ο άχρηστος το δέχτηκε αμέσως.

